

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

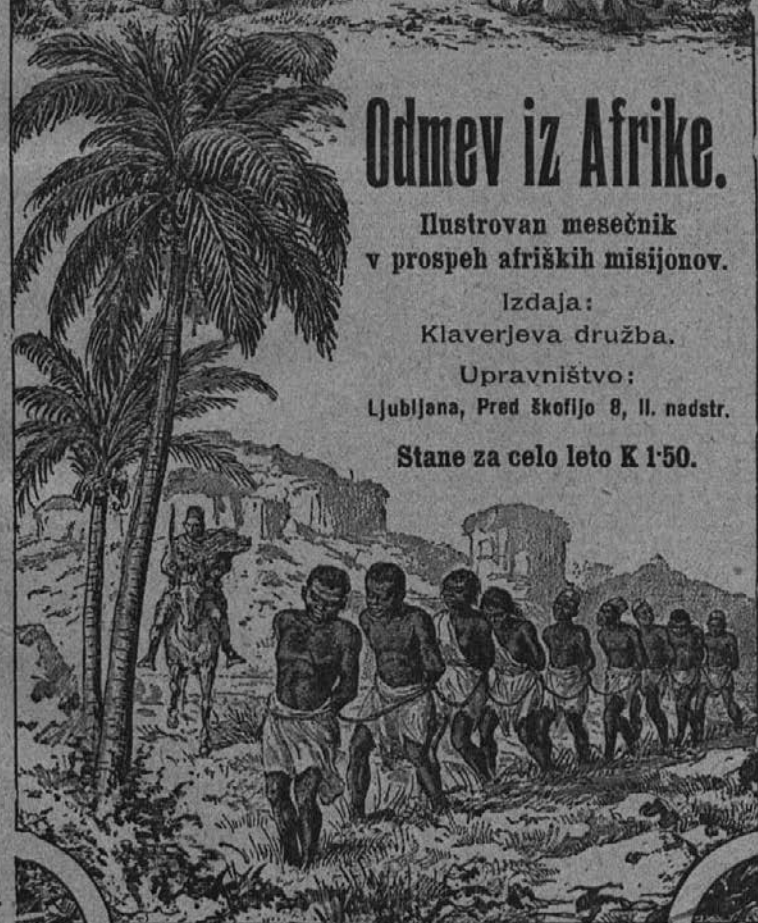
Izdaja:

Klaverjeva družba.

Upravništvo:

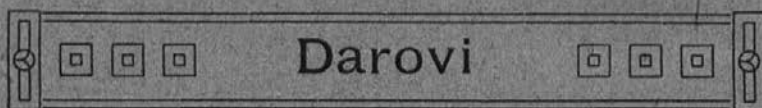
Ljubljana, Pred škofljo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50.

Vsebina številke meseca julija:

Dušna premija. — Sv. kongregacija de Propaganda fide. — Onkraj veletokov gornje reke Ogove. — Dva zaročenca poročiti in preskrbeti. — Apostolska prefektura Rhodesia. — Misijon Bohoro od svetega Križa (Kongo). — Lakota v Bazuto-deželi. — Dospela misijonska pisma (od 10. marca do 10. aprila 1915). — Kratek pregled leta 1914. v misijone poslanih predmetov. — Poročila propagande. — Kronika Družbe sv. Petra Klaverja. — Popolni odpustek. — Sliki: Škof Streicher, apostolski vikar Ugande, v sredi nekaterih svojih misijonarjev. — Razstava paramentov, bogoslužnega orodja, obleke za zamorčke itd., ki so jih darovali dobrotniki za afriške misijone.

od dne 1. februarja do 31. marca 1915.

(Konec.)

Za Klaverjev vinar: M. Vidmar nabrala 4 K 40 v, nabrano v tobačni tovarni po F. Končan 3 K 34 v, po J. Žnidaršič 4 K 24 v.

Za Zvezo otrok za Afriko je bilo nabranih 20 K 56 v. Natančneje glej v „Zamorskem otroku“!

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov 17 K, nabrano po: Oblak 2 K, M. Grebenc 2 K, T. Crček 12 K, Čebašek 4 K, M. Gašper 14 K, preč. g. superijor F. Javšovec 15 K, Fajfar 9 K, S. Koren 2 K, H. Trobina 3 K, M. Skwarca 5 K, I. Pohleven 4 K, J. Jenčič 2 K, A. Kot 28 K, J. Kačer 3 K, M. Devetak 4 K, A. Szolar 3 K, A. Horvath 3 K, Slabe 2 K, N. Polak 9 K, J. Blažič 2 K, J. Snoj 4 K, M. Frim 14 K, M. Križanič 13 K, M. Grebenc 6 K, J. Žnidaršič 3 K.

Za misijsko zvezo: M. Grebenc 1 K, T. Crček 1 K, A. Szolar nabrala 48 K, N. N. 1 K.

Podporniški prispevki: J. Jenko 2 K, F. Pavletič 3 K, M. Drogenig 2 K, N. Vurkelc 4 K, preč. g. župnik M. Krejči 2 K, H. Supan 2 K, M. Vogl 2 K, N. Čojer 2 K, M. Mencinger 2 K, F. Mlakar 2 K, Marn 2 K, A. Čuk 2 K, T. Sluban 2 K, A. Kobola 1 K, J. Stern 2 K, Jarc P. J. in H. 6 K, I. Budal 2 K.

Skupna vsota 2201 K 76 vinarjev.

Poslano v predmetih: A. Kovačič in tovaršice: 10 belih oblek za novokrščence, popolno oblačilo za krščenca „Antona M. Veranič“, solske potrebsčine, svetinjice.

od dne 1. do 30. aprila 1915.

Za afriške misijone: Preč. g. P. Hrubesch nabral 20 K, T. Sušteršič 1 K, M. Gole 1 K 04 v, N. N. 1 K, M. Dolšek 2 K, J. J. 5 K, prejeli po uredniku „Bogoljuba“ preč. g. župniku J. Kalanu 324 K, preč. župni urad v Javorjah 10 K, M. Vizjak 50 v, J. Jereb nabral 7 K 60 v, T. Primc 1 K 50 v, M. Guttermann nabrala za afriško decó 8 K, preč. g. Simenec 3 K, F. Heinz 1 K, F. Čik 4 K, N. N. 24 K, P. Dolinšek 12 K, po preč. župnijskem uradu Sv. Duh dar U. Regorsek 10 K, Marijina družba v skofovih zavodih 5 K, M. Oblak 1 K, Fr. Ižanc 30 v, preč. g. dr. G. Pečjak 10 K, F. Vovšek 5 K, preč. g. prof. Zupančič 10 K, preč. g. M. Krejči 5 K, M. Kompara 4 K, preč. g. župnik

Škof Streicher, apostolski vikar Ugande, v sredi nekaterih svojih misijonarjev.

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov so nam obljubili afrikanski misijonski škofje in misijonarji do danes (1. junija) letno

407 svetih maš.

Sv. kongregacija de Propaganda fide.

Štev. zapisn. 560/1915.

Rim, 26. aprila 1915.

Gospa grofica!

Prejel sem Vaše mi od 30. marca poslano poročilo, v katerem mi poročate o delovanju Vaše toliko zaslužne Družbe.

To troje s hvalevredno natančnostjo in jasnostjo sestavljeno poročilo dokazuje, da dobrodelni zavod, katerega

gospa grofica vodite, dosedaj ni pretrdo čutil posledic vojske. To dejstvo se ima zahvaliti vnemi vodstva in neumorni delavnosti sotrudstva. Naj Gospod usliši molitve vseh tistih, kateri ljubijo Družbo, in pomnoži število „pomožnih misijonark“, katerih dragoceno sodelovanje tako zelo pospešuje delovanje Družbe in s tem zveličanje duš.

Nadalje berem z zadovoljstvom, da podpira Vaša Družba različne afriške misijone brez razlike na narodnost. V trenutkih, ko zemeljska sebičnost človeštvo tako globoko razdvojuje, je vsem otrokom katoliške Cerkve v veliko tolažbo, ako se krščanska ljubezen do bližnjega v popolnem obsegu izvršuje.

Zahvaljevaje se Vam, gospa grofica, in vsem Vašim podložnim za sodelovanje v korist naše sv. vere, pošiljam Vam iz srca svoj blagoslov.

Visokorodna gospa grofica
Marlja Terezija Ledóchowska,
vrhovna voditeljica Družbe
sv. Petra Klaverja.

V Gospodu najvdanejši
Fr. H. Mª Card. Gotti,
prefekt.
C. Laurenti,
tajnik.

Onkraj veletokov gornje reke Ogove.¹

Spisal P. Hee, C. S. P.

Gotovo bo zanimalo naše bralce to preprosto pripovedovanje afrikanskega misijonarja; čezdalje bolj pazljivo mu bodo sledili in iz tega vsaj nekoliko razvideli, kako velike so nevarnosti in težave, katerim se izpostavljajo iz ljubezni do Boga in do duš ti junaški oznanjevalci sv. vere.

Uvod.

Sladka tolažba je za ubogo, s trpljenjem obloženo dete, ako najde ljubeče, nežno srce, kateremu more potožiti svoje težave. Ako ima še dobro, ljubeznivo mater, k njej se zateče v vsaki stiski, pri njej dobi vselej pomoč in tolažbo. Družba sv. Petra Klaverja je Afrikancu taka mati, vsak čas pripravljena pomagati; najbolj zapuščenim hoče biti angel varih, bdeti hoče nad njimi in skrbeti za vse njihove potrebe. Ti siromaki imajo pravico do lepih nebes, katera so ustvarjena za vse, ali njim so vendar zaprta. Tudi oni

¹ Reka Ogove je v francoski ekvatorijalni Afriki.

čutijo v sebi potrebo, da bi bili prosti in srečni. Misijonarji se trudijo, da bi jim pomagali do prave prostosti; oni nadaljujejo pri njih delo odrešenja, katero vodi do prave sreče. S pravim navdušenjem težijo za svojim lepim, prevzvišenim ciljem, in Družba sv. Petra Klaverja podpira misijonarje s svojo molitvijo in s svojo materno skrbljivostjo, prav kakor pobožna in previdna mati; k njej se zatekajo misijonarji v svojih žalostnih in bridkih urah. Med nesrečnimi pa niso vsi enaki; nekatere nesreča bolj obiskuje, druge manj. Ni danes moj namen, da bi pri Vas zanje posredoval, saj so vsi Vaši otroci, in sicer Vaši najljubši otroci, ker so najbolj nesrečni in najbolj zapuščeni. Hudobni duh se boji zanje, da jih ne bi izgubil, pa jih zavija v svojo peklenko mrežo, narava mu pa po svoje pomaga. Kot kristjani moramo blagoslavljalni roko, katera tepe, kot misijonarji pa se moramo boriti proti sovražnim močem.

Reka Ogove.

Kdor hoče nastopiti pot v Franceville,¹ moral bi popred riba postati. Čez reko se vozi s čolnom. Vožnja traja pet dni, in medtem je treba biti vsak čas ali v vodi ali pod vodo, ker se čolnič večkrat prevrne in le z veliko težavo se človek spet izkoplje. Msgr. Le Roy, naš prečast. predstojnik, je bil takrat škof v Gabunu. Ko nas je poslal, da gremo ustanovit misijon ob gornji Ogovi, rekel nam je te-le besede: „Naprej čez vodo, po vodi in pod vodo v Franceville!“ Preč. gospod je govoril iz skušnje; tudi sam se je tja vozil, ker je hotel spoznati one kraje. Kar nam je naročil, tega smo se točno držali.

Nekega dne odrine misijonar s čolnom iz Ndjole, zadnje postaje malega parobroda; mesto Ndjole je oddaljeno od Franceville 600 kilometrov. Reka je močno deroča, ker se njena struga hitro zavija in ker pečine ovirajo njen tok; vsled tega je njena površina jako neravna. Pri tej deročnosti se valovi visoko vzdigujejo, zadržki jih pa spet razbijajo; nanovo se združujejo, še višji postajajo in zapuščajo za seboj lijaku podobne prepade. Kakor zdvojen se bori mali čolnič, da ubeži temu prepadu, ker to bi bil njegov pogin. V takih veletokih treba se držati določene steze; izgubljen je, kdor se odmakne od tega ozkega roba, ki vodi memo prepadov.

¹ V apostolskem vikarijatu Gabun, kateri je izročen očetom od Svetega Duha.

Že drugi dan je zgrabil vrtinec patrov čoln; zasuče se okolo sebe in sam naredi velik vrtinec v vodi. „V vodo!“ Ta klic velja ubogim veslačem, kateri so morali v vodo skočiti, da rešijo sebe in sebi izročene; morali so se potruditi, da priplavajo do brega ali do pečine ali do kupa peska, da tako olajšajo čoln in ga obvarujejo pred uničenjem. Nekateri so poginili v vrtincu, druge je zanesla voda na pečine, spet drugim ni bilo mogoče tal najti. Trije so se s čolnom prevrnili, dva moža in pater; neprenehoma so se borili, zdaj kleče, zdaj stoje; trdno so se držali čolna in niso ga izpustili. Slednjič je vrglo čoln daleč proč, potem ga je spet tok odtrgal hitro ko blisk, in po četrtturni vrto-glavi vožnji se je ustavil na kupu peska. Od 17 mož so ostali še trije, kje so drugi? Čoln se je prevrnil ob 9. uri zjutraj, v nedeljo 40-urne pobožnosti; ob 4. uri popoldne so jim prišli na pomoč in našli so jih vse izdelane, mrzlica jih je tresla. Popraševali so za druge: reka Ogove je pogoltnila 7 mož. Ostalo je še 550 kilometrov pota; blago za misijon, živež, vse je šlo doli, ribam v hrano. Slednjič pride ubogi pater, okolo ledij ovit s prtom domačinov. — V svojem teku se ni reka Ogove še nič spremenila od l. 1897., odkar je ustanovljen misijon; ta grozna reka ob vsaki vožnji zahteva svoje žrtve na ljudeh in na blagu.

Preskrbljevanje živeža.

Znano je, da je ustanovil Franceville De Brazza potem, ko je bil pridobljen francoski Kongo. Vlada se je hitro umaknila odtod in osnoval se je misijon. Od tega časa, od treh let sem, varuje mesto dvoje Evropejcev in 25 meščanskih vojakov. Franceville je glasovito mesto, imenuje se tudi mesto Kongo. Tamošnji meščani, misijonsko osebje in trgovsko društvo resno delajo na tem, kako bi se reka izboljšala. Da bi se jim le posrečilo! Položaj misijona je težak že sam po sebi, še težji pa zato, ker se tako težko dobivajo živila. Za kilogram blaga stane dovoznina dva franka, vrhtega so obveznosti jako nezanesljive in redke. Tukaj smo prisiljeni, živeti v vedni odločenosti. Kadarkoli čoln odrine v Ndjole, vsakikrat se prašamo, ali se bo vrnil ali ne. Ali se bo čoln razbil, ali ga bodo napadli razni narodi, mimo katerih mora iti, ali bo voda vdrla v zaboje in blago pokvarila, tega se nam je vedno bati. Zaboji morajo biti zalotani; to pa stane izdatnih stroškov, katerih ne morejo zmagati naši pičli dohodki. In vendar nas je ljubi Bog sem poslal. Tukaj nam je živeti med ubogimi črnimi

in reševati jih iz ne vredne sužnosti satanske in človeške. Zato se brezpogojno odrečemo vsemu, kar nam ni neobhodno potrebno. Božja previdnost bdi nad nami, to nam zadostuje. — Pred tremi meseci nam je obolel pater na zlatenici. V krajih, kjer je velik promet, dobe se v slučaju bolezni najraznovrstnejša zdravila; tukaj manjka ubogemu bolniku vsega, kar bi mu moglo olajšati njegovo trpljenje. Zato jih mnogo podleže, drugim pa vendar Bog da, da se opomorejo. (Dalje prihodnjič.)

Dva zaročenca poročiti in preskrbeti.

(Piše Beli oče.)

Nedavno je poslal misijonski predstojnik apostolskemu vikarju, Nj. milosti škofu Streicherju dvojico iz rodu Baganda, ki jo je priporočil s sledečo kratko, a z mnogopomenljivo vrstico: „Dva zaročenca, ki bi bila za poročiti in preskrbeti.“ Njuna originalna zgodovina zasluži radi mnogoštevilnih pripetljajev, da se pripoveduje.

Junaka te zgodovine sta Elizabeta Juramirembe in Peter Kiromamayaya. Elizabeta je iz bunyorske vasi Kyango in rojena od popolnoma poganske rodbine. Približno dve leti staro, ukradel jo je neki Musulira, jo odnesel ter skril v svojem bananovem logu. Nekega dne se je nudila možu prilika, da bi kupil par volov, a ker ravno ni imel denarja, dal je malo Juramirembe kot kupno ceno. Tako je prišla ubožica v posest Bukalambija.

Na ta način so ji potekla otroška leta. Postala je večja in umela je hiši koristiti tako, da je sklenil Bukalambi, podariti jo svojemu najstarejšemu sinu, ki ga je zelo ljubil. Svojo hvaležnost je izkazal sin s plesom in pojedino. V svojem veselju je popolnoma pozabil, da je bil dolžan nekemu sosednjemu poglavarju vola. Ta ga je osem dni po slavnosti neljubo na to opomnil, in deklica je morala k ognjišču Mwami (poglavar) Gange.

Juramirembe je ostala torej več let sužnja tega poganskega, a dobrega moža, ki ga je obdajala mnogobrojna družina. Njegova žena Henrijeta je bila kristjana, istotako neka druga sorodnica Natalija, ki je takoj spočetka bila mladi deklici jako naklonjena. In ko je Ganga umrl, čutila se je v manj barbarski tovarišiji popolnoma srečno.

Zdaj so nastali dedinski spori; da bi se to poravnalo, potovala je cela družina v glavno mesto Rubago. Medtem

so pač čisto pozabili in zanemarili ubogo Juramirembo; skoro ni imela kaj jesti in ni vedela, s čim se naj oblači. Težko je delala od ranega jutra do poznega večera in, zmučena in utrujena, sklenila je pobegniti. K sreči se je je usmilila Natalija in jo poskušala naučiti nekaj naukov, ki jih je znala o katoliški veri. Tudi tu je pokazal krščanski nauk svoj učinek napram ubogim in nesrečnim, vlival je balzam v srce ubogega otroka; boljbolj se je oklepala svoje dobrotnice, ki jo je izpodbujala, da se umakne z njo v Vilo-Marijo, kjer je imela bananove nasade. Tu bi lahko vedno več zvedela o krščanski veri in končno postala otrok božji. Ganila je milost to dušo; sprejela je Natalijin predlog in prejela približno pred enim letom sv. krst.

Burno njeno življenje naj bi se niti sedaj še ne pomi-kalo po mirnem tiru, kajti kljub 35. letom naj bi se poročila Elizabeta, kakor se je potem imenovala, seveda v zelo čudnih razmerah.

Bodoči njen spremljevalec skozi življenje se je zval Kiromamayaya, t. j. po slovensko: Kar je dobro, jemo. Ker je po naravi jako nadarjen, je našel v svoji mladosti vedno dobra delavska mesta. Vesele narave, toda skoziinokozi pogan, se ni menil niti najmanj za dobre besede, katere so vpletali krščanski sodelavci v svoje pogovore. Pipa in prostost je bila vsa sreča in sen njegove bodočnosti.

Pred kakimi 15 leti bil je Kiromamayaya zaposlen z obdelovanjem njive kristjana Agapita, in tedaj ga napade huda očesna bolezen, ki se je končala v nekoliko dneh s popolno slepoto. Bil je obupan. Kako, naj bi li zdaj ne nadaljeval svojega veselega življenja? Naj bi več ne gledal ljubkih, brezbojnih obročkov oblakov, ki so se dvigali iz ljubljene pipice, ti obročki, ki se izgublajo v sitem zelenju bananovega gaja, ki se s solničnimi žarki v pragozdu zedinjajo v tako čarobno prelivanje barv? To je bilo preveč! Toda tudi igram in plesom bagandske mladine bi se moral zdaj odpovedati. Za Kiromamayayo je bila ta slepota umevno strašen udarec. Šel je od svojega gospodarja in iskal zavetja pri svojih sorodnikih, ki so pač trpeli ubogega slepca nekoliko mesecev, a ko so spoznali, kako brez vsake koristi jim je njegova prisotnost, nagnali so ga iz hiše. Okrog blodeč, ne vedoč, kam bi nameril svoje korake, obrnil se je slepec proti Vili-Mariji, da bi obiskal neke prijatelje. Med temi je bilo tudi nekaj dobrih kristjanov, ki so mu ponudili za nekaj tednov iz sočutja svoje gostoljubje.

Ljubi Bog, ki je obdaril slepce z neverjetno finim posluhom, dal je tudi našemu prijatelju isti veliki zaklad. Zdaj

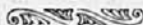
je zaslišal z veseljem najmanjši šum, petje ptičev, pogovore prijateljev, kar ga je poprej tako malo zanimalo. Ako je šel mimo cerkve, je s slastjo poslušal pobožno petje. Zdelo se je, da se je vsa sila njegove mladosti, njegovega življenja osredotočila v neki notranji zbranosti; poslušanje in umevanje je tvorilo vsebino njegovega žitja. Po tej čudni poti se je izvršilo njegovo izpreobrnjenje; poučili so ga in ga krstili za Petra.

Potem je hudo obolel. Ker ni imel stana, vzele so ga misijonske sestre v svojo bolnico. Tu je živel pet dolgih let privezan na bolniško posteljo. Ni mogel niti vstati, niti hoditi. Vedno je molil z veliko gorečnostjo, in nekega dne, ko so ga prinesli v kapelo k sv. maši, se je nenadoma na čudežen način dvignil zdrav, in od tega čas je čil in svež.

Ko je šel nekega dne Peter čez glavni trg Ni Buga v cerkev, oprt na palico in previdno naprej tipajoč, naklonila je božja previdnost, da ga je neka neznana ženska ljubeznivo in sočutno pozdravila: „Dober dan, Peter!“ Ko zasliši slepec ljubeznipolni glas, slepec, ki ni bil ravno razvajen od človeške ljubeznivosti, je dejal: „Kdo je to, ki me tako dobrotljivo pozdravlja?“ — „Elizabeta je,“ je bil odgovor. Potem se je razvil kratek pogovor, deklica mu je izrazila sočutje, in ubogi slepec je komaj našel besede, da je izrazil svojo hvaležnost. Končno sta tako ugajala drug drugemu, da sta sklenila hoditi skupno dosedanjo trnjevo pot življenja in si jo lajšati z medsebojno ljubavjo. Kakor hitro mogoče sta hotela stopiti v zakon.

Toda žalibog! Nevarnost je velika, da zadene izpolnitev obojestranskih želj na nepremagljive ovire. Elizabeta je še namreč vedno v Natalijini službi in v posesti Gangovih dedičev. Prva skrb bi torej bila, njo, ki je bila dozdej celo življenje sužnja, odkupiti gospodarju. Peter je odšel zdrav iz bolnice in le mili darovi misijonarjev ga ščitijo pred smrtjo od lakote, kajti radi sleposti si ne more ničesar prislužiti. Kaj se naj zgodi s to dvojico? Naj li še naprej životarita svoje borno življenje, naj li so res še njuna stara leta tako obilno prepletena s trnjem, pod kojim sta krvavela celo svoje življenje?

Sreče žarek je padel na njuno pot življenja, ko sta upala, da bodeta zedinjeno hodila zanaprej. Naj se ta žarek upanja zopet potopi v nič, samo raditega, ker manjkajo sredstva? Naj li res trajajo njune boli do groba? To bi bila njuna usoda, ako jima ne pride na pomoč božja previdnost.

 MISIJONSKI DOPISI.

Apostolska prefektura Rhodesia.

P. Biehler, S. J., piše iz Empandeni naši glavni voditeljci:

Nenavadna gorečnost se je poprijela naših otrok, odkar so dobili novi katekizem.¹ Zares občudovanja vredna je ta gorečnost; ako bi se jim dovolilo, celi dan bi brali in učili se katekizem in molive iz njega. Delo, ki ste ga za nas storili, je nekaj velikega in lepega, je pravo apostolsko delo. Ako pomislimo na mnogobrojne šole z našimi 1000 otroki, nam je precej knjig treba. Kakor Vam je znano, imam jaz sam štiri župnije, in vsaka župnija ima svojo šolo. Eden Vaših zabojev je odšel v Bulavago, drugi v Embagve k P. Kasetu, in tretjega so dobile sestre. Gorečnost otrok sem izrabil, kolikor sem najbolj mogel. Za zdaj so moji šolski predmeti katekizem, petje in branje. Vsak dan poučujem po pet do šest ur. Od 7. do 10. ure imam pastirje in tista dekleta, katera varujejo otroke, med tem ko so matere na polju. Drugi otroci pridejo od 11. do 2. ure. Težavno je to delo, ali je edino sredstvo, ako hočemo doseči kaj stalnega.

Po veliki noči moram obrniti vso svojo skrb novemu misijonu, ki ima dozdej same stare kolibe. S pomočjo črnih bom sam zidal kapelo in šolo, potem stanovanje zase, malo hišico za učitelja, in hlev. Upam, da stroški ne bodo znašali čez 600 mark, toda to vsoto moram prej imeti.

V ubogem Empandeni je suša zadnja tri leta tako gospodarila, da zdaj nimamo prav ničesar več. Lahko nam je govoriti o siromaštvu, ko nam že tričetrt leta vsega manjka, celo sočivja. Zdravje veliko trpi v takih okoliščinah, pa tudi telesne moči pešajo. Najbolj živo pa občutimo na vsak način pomanjkanje vode. Prihodnji teden moram vodo naročiti iz Silime, ki je pet kilometrov daleč; ženske jo bodo na glavah znosile. Zraven tega pa treba pomisliti, da smo zdaj v marcu, tedaj ob koncu deževnega časa. Naj se nas Bog usmili in naj nam spet pošlje dežja!

Pri vsem tem napredujejo misijonska dela. Pred tremi tedni je bil tu častiti P. Silaes in je podelil 200 črnim sveto birmo. Ob tej priložnosti so predstavljali naši otroci „Egiptovskega Jožefa“, kar se jim je posrečilo v največjo zado-

¹ Tiskan in izgotovljen je bil v misijonski tiskarni Marija Sorg pri Solnogradu.

voljnost. Nekaj posebnega je pri tem, da so bili igralci izbrani iz petih različnih šol, ki so stanovali po 10, 15 in 20 kilometrov daleč. Poskušnje so bile ob nedeljah. Dovolj je imel posla pater, kateremu je bila ta skrb izročena.

Dozdaj ste bili do nas vedno tako dobri in plemeniti; bojim se, da ne bi zlorabil Vaše veledušnosti. Na vsak način smete biti zagotovljeni, da pade na rodovitno zemljo, kar posejete v naš misijon. — Za Vas molijo moji otroci in udje Vašega lepega dela.

PS. Sledeče naj služi v to, da si morete vsaj nekoliko predstavljati, kako resnično potrebujemo še več misijonarjev. Dan Marijinega oznanjenja je tu zapovedan praznik. V ponedeljek ob pol petih sem bil že na konju, jahal sem v moj novi misijon, Mhlotshana, 13 kilometrov daleč. Ob 7. sem bil tam, pripravljen, da spovedujem, poučujem itd. Ob 10. se napotim proti 12 kilometrov oddaljenemu Kuvitu. Od 12. ure naprej sem jih tu spovedal 70 do 80; zatem sledi opominjanje in poučevanje. Ob 5. jašem spet 12 kilometrov dalje, v Mkaya, kamor pridem zvečer v mraku. Drugo jutro (v torek) mašujem ob 6. Po sveti maši grem spet v spovednico in spet poučujem. Ob 8. se podam na pot v Silimo, spet 12 kilometrov daleč. Tja pridem ob 10.; tam zopet spovedovanje pastirjev in še marsikaj drugega. Ob 2. pridejo še drugi k spovedi, in ob 3. odjašem nazaj v Empandeni, kjer se zberejo vsi moji kristjani v sredo k zapovedanemu prazniku.

Misijon Bohoro od svetega Križa (Kongo).

Najmlajši naših misijonarjev, P. David, piše prečast. P. provincijalu očetov Scheuta:

Komaj je preteklo 12 mesecev, in obiskal sem skoro vse razvijajoče se katehumenate tega mladega misijona. Kakšne čudeže milosti je Bog tu storil! Naši dobri misijonarji, ki ne poznajo ne utrujenosti ne trpljenja, gredo od vasi do vasi in uče te uboge razdedinjence zemlje moliti pravega Boga. Kmalu bomo videli v tej poganski deželi cveteti najlepše rajske cvetke. Že so se izpreobrile cele vasi. Veselje je in daje novih moči, ako potuješ skozi te kraje. Ko hodi misijonar čez dan od ene naselbine k drugi, ima zvečer zadoščenje, da podeli na sodniškem stolu pokore 50—100 kristjanom odvezo, jih poučuje, njih težkoče rešuje in svoje bolnike obiskuje. Zjutraj pa ima veselje, da jim deli „kruh močnih“ in da izpodbuja te novokrščence, naj ne popuste v gorečnosti.

Pri Wadijih se nahajajo same krščanske vasi, in do Kassaja se povsod moli ime Boga. Ako greste ob reki Lukenija navzgor, najdete povsod katehumenate, še gori čez Tompombo.

V ozadju Bamabe zahtevajo v se vasi katehiste. „Oče,“ pravijo nam poglavarji, „če nam ne pošljete katehistov, bomo prišli sami ponje. Tu imate za poučevati množico otrok, in prosimo Vas, da nam še ta teden pošljete katehista. Pokažite prostor, kje bi imeli radi hišo, in kje smemo postaviti cerkev. Takoj hočemo začeti z delom“ itd.

In kaj je misijonarju v večjo tolažbo, kot če n. pr. pri-
demo v Mbeles! V teh vaseh, kamor še ni nikdar prišel du-
hovnik, znali so vsi jutranjo in večerno molitev, prišli so
vsako jutro molit pred hišo poglavarjevo. — Zdaj se je dalo
zopet vpisati čez 200 mož. Niti ene vasi ni, kjer bi ne zdi-
hovali po katehistu. — Pri moji vrnitvi sem opazil živahno
gibanje k izpreobrnjenju v vaseh Ekwayolo, Bokutu in mnogih
drugih in slišal sem obenem o dobrem naziranju ljudstva v
Bokongo, Imama in mnogih drugih vaseh v Kundu.

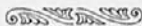
P. Eden se je podal medtem v Bokongo. Povsod je
bil prisrčno sprejet. Ti goreči ljudje bi nadedi misijonarju ve-
rige, da bi le imeli enega, ki bi jih učil. Oj, da bi imeli do-
volj katehistov! Rokoro bi štel še letos 100 katehumenatov.
Med Bambulo in Dengesse leži velika vas Eukosamo. Tu sta-
nuje najvišji poglavar celega kraja. Pred nekaj časa je pisal
pismo msgr. Van Ronsleju, v katerem je prosil za kate-
histe. Dejal mi je, da je pripravljen postaviti nam vsa po-
trebna poslopja, obdelovati naša polja, storiti vse delo zastonj,
pod pogojem, da se tamkaj naselim.

V okolici Ile je 13 vasi, kjer je vsaka dan hoda odda-
ljena od druge. Najgostejše in najboljše ljudstvo se nahaja
za Eukosamo, in odtod lahko podamo našim bratom misijo-
narjem roko, koji so pri Bazetelasih. Ustanoviti bodo morali
kmalu na drugi strani Lukenije nov misijon . . .

Preč. P. provincijal doda temu ganljivemu pismu pri-
povedko o potrebah misijonarja P. Cleene:

Ravnokar sem dobil prošnjo za nakup ene večje ladje.
Resnično se lahko reče, da je taka ladja hodeč misijon. Do
zdaj so morali misijonarji potovati v barkah, kjer so v resni
nevarnosti za zdravje, ali pa se celo izpostavijo smrtni ne-
varnosti, da jih pomečejo v vodo povodnji konji, ki strašijo
po vseh rekah. Tako si dovoljujem danes izraziti velikodušnim
dobrotnicam naših misijonov iskreno prošnjo: Ne bi li hotele
nam pomagati, da nam bo mogoče, dati apostolom v Lu-
keniji na razpolago vsoto, ki jo potrebujejo, da se zavarujejo
pred velikimi nevarnostmi apostolskega potovanja?

In če smem izraziti še eno željo, bi bila ta, da bi morda ta ali ona Boga ljubeča duša, ki je blagoslovljena s časnimi dobrinami, žrtvovala del svojih dohodkov za ustanovitev cerkve, ki služi obenem za šolo. Koliko milosti in blagoslova pač podeli nebo onim, ki gredo marljivim misijonarjem tako na roko, da lahko ustanavljajo misijonske postaje v takih krajih, kjer jih tako zelo želijo! Ne bi si li taki, ki pomagajo, da se uresniči hrepenenje ubogih poganov po sveti katoliški veri, pridobili oprostilno pismo za nebesa? Kdo bo pač razumel?

Lakota v Bazuto-deželi.

(Piše sestra Solana iz reda križarskih sester.)

Nahajamo se v veliki stiski. Že tri leta vlada v naši deželi velika suša in posledica tega, strašna lakota, je dosegla skoraj vrhunec. Zraven tega se nahaja naš misijon v že skoraj nepristopnih gorah, kamor je mogoče le z velikim trudom in naporom ter z mnogimi stroški iz drugih krajev donášati potrebnega žita. Oddaljeni smo od najbližje postaje, odkoder nam je mogoče dobiti živeža, skoro 250 kilometrov. Zaradi globokih klancev in slabih cest mora v en voz biti vpreženih 18—20 volov, a še ti izvečine poginejo vsled pomanjkanja krme in vode. V zadnjih dveh letih so naši domačini mogli še zamenjati svoje ovce, vole in krave z drugim živežem, kakor na primer s koruzo, ki so jo semkaj dovažali iz Amerike. Toda letos, žalibog, so s svojo živino pri koncu, in ta, ki je še ostala, bo kmalu, kakor se je bati, vsled lakote podlegla.

Polja in pašniki so podobni golim skalnatim goram. Tukaj v gorah moramo živež plačati dvakrat dražje ko oni, katerim prevoz ni tako otežkočen. Vsak dan prihajajo trume lačnih domačinov pred naša vrata, proseč vsaj kosčka kruha, da bi si utolažili hudo lakoto. Toda žal, da manjka tudi nam potrebnih sredstev in krvavečega srca ter solznih oči jih moramo večkrat lačne odsloviti.

En del naših domačinov, Bazuti, je dokaj dostopen za sv. katoliško vero in enkrat izpreobrnjen, je zelo naklonjen misijonarjem in misijonskim sestram. Večina ostalih pa pripada drugim rodovom, kakor Babutiesom in Batepusom, pri katerih je treba veliko žrtev in navora, preden jih pridobimo za katoliško vero.

V začetku smo dosegli lepe uspehe. Število naših izpreobrnjenecv je v kratkem naraslo na 400; toda vsled povesod

po Bazuto-deželi vladajoče lakote so zapustili mnogi rodbinski očetje in starejši dečki svoj dom ter se podali v oddaljene rudokope, kjer pa je njihova vera v veliki nevarnosti, da prislužijo sebi in svojim domačinom vsaj najpotrebnejšega. A kljub temu trpe njih žene in otroci doma veliko pomanjkanje. Mnogo, večinoma poganskih dečkov se živi samo od korenin in miši. Trume otrok, ki jih je najlaže pridobiti za sv. vero, bi lahko dobili za svoje šole, ko bi le imeli sredstev, da jih prehranimo. Človeku se trga srce boleti pri pogledu na grozno bedo tega ubogega ljudstva. Če jih srečamo ter po prijaznem pozdravu vprašamo, kako jim gre, nam odgovore, da jim je sicer dobro, samo da trpe hudo lakoto ter bi se šteli srečne, ko bi se vsaj enkrat zopet mogli nasiti.

Mnogo noči sem že prečula premišljevanje, kam se naj obrnem v tem položaju. Ko sem včeraj v naši žurni misijonski cerkvi molila, se mi je zdelo, kakor da mi šepeta neki glas, naj si poiščem usmiljenega dobrotnika v domovini, v Evropi. — V tej svoji veliki stiski se drznem Družbo sv. Petra Klaverja prositi za pomoč. Smete biti zagotovljeni, da bo molitev naših malih, kakor tudi odraslih kristjanov priklicala obilnega božjega blagoslova na Vas.

Dospela misijonska pisma

(od 10. marca do 10. aprila 1915).

S. Petitpierre, O. S. D., Kingwilliamstown, 16. februarja.

Škof O' Gorman, apostolski vikar, Freetown, Sierra Leone, 3. marca.

P. Lanslots, apostolski prefekt, zdaj v New Yorku, 6. marca (častita k izvolitvi „črnega Papeža“).

S. Marija Antonija, Mangu, 22. novembra. („Naši ljubi Kikuyu nikakor ne morejo razumeti, kako je mogoče tako dolgo se vojskovati in ne odjenjati, dasiravno je na obeh straneh že toliko mrtvih. ‚Če smo se poprej kdaj vojskovali, pravijo, ‚odmaknili so se sovražniki precej, da so imeli le tri ali štiri mrtve in ni bilo več nevarnosti, da bi iznova začeli.‘ Pri omikanih narodih pa ni tako!“)

P. Bourget, St. Laurent, 20. marca (poroča, kako je bil pred kratkim razdjan misijon Nguludi [Shiré]).

P. Ogé, apostolski prefekt, Sasstown, 8. februarja (obeta nekoliko sv. maš na leto za dobrotnike našega dela).

Razstava paramentov, bogoslužnega orodja, obleke za zamorčke itd., ki so jih darovali dobrotniki za afriške misijone.

Kratek pregled

leta 1914. v misijone poslanih predmetov.

Bogoslužni predmeti: 5 zvonov, 1 tabernakelj, 7 monštranc, 6 kelihov, 14 ciborijev, 5 parov mašnih vrčkov, 1 kadirnica z ladjico, 16 mašnih zvončkov, 2 zvončka za zakristijo, 1 karilon, 18 kanonskih tablic, 1 mašna knjiga, 32 altarnih svečnikov, 2 ročna svečnika, 2 lestenca, 5 altarnih križev, 2 svetilki za večno luč, 3 patene za sprevideti, 1 piksis, 6 posodic za olje, 2 kropilnika za blagoslovljeno vodo z aspergilom, 2 posodi za blagoslovljeno vodo, 1 stojalo za mašne knjige. Skupna vrednost: K 4000.—.

Paramenti: 6 pluvialov, 39 popolnih mašnih oblek, 2 zastavici za sv. Rešnje Telo, 20 bander za procesije, 7 velumov za blagoslov, 6 stol za blagoslov, 9 krstnih in spovednih stol, 18 posameznih stol, 46 plaščekov za ciborije, 7 suknjic za ministrante, 4 burze za blagoslov, 6 burz za sprevidenje, 1 ekstra-burza, 10 spovednih vrečic, 6 altarnih blazinic, 36 antependijev, 13 trakov za zvončke, 1 velika altarna preproga, 2 zagrinjali za tabernakelj, 2 močeti, 7 biretov, 12 čepic, svileno blago in vezenina. Skupna vrednost: K 3500.—.

Cerkveno perilo: 31 alb, 32 roketov, 30 altarnih prtov in platno za en altarni prt, 6 obhajilnih prtov, 6 spodnjih altarnih prtov, 5 altarnih pregrinjaj, 35 roketov za ministrante, 70 humeralijev, 34 pasov (cingula), 154 korporalijev, 261 purifikatorijev, 319 pal,

6 manuterges, 97 lavabo rutic, 52 ovratnikov za stole, 37 rutic, 40 obrisač za zakristijo, 33 kosov drugega cerkvenega perila, 7 kosov in 74 m cerkvenih čipk, in 11 malih zagrinjal. Skupna vsota: K 2500.—.

Nabožni predmeti: 2 kipa, 1 veliki Praski Jezusček, 46 malih kipov, 1 Jezusček v jasticah, 2 križeva pota z okvirji in 1 brez okvirjev, 26 križev, 12 podob Zveličarjevih za križe, okrog 8000 rožnih vencev, okrog 3000 škapulirjev, okrog 13.000 svetinjic, 1000 križcev, 230 križev za smrtno uro, 21 kropilnikov za blagoslovljeno vodo, 18 altarnih svetilk, 23 Agnus Dei, stenski svečniki, sveče in drugi mali nabožni predmeti. Skupna vsota: K 3500.—.

Knjige v vrednosti K 200.—.

Obleka: Okrog 3000 oblekic za zamorčke, 60 oblek za moške, 700 za ženske in deklice, 200 za dečke, 200 različnih oblek, 600 predpasnikov, 600 komadov spodnjega perila, 60 komadov miznega perila, 80 komadov postelnega perila, 80 obrisač, 900 žepnih robcev, 600 parov nogavic, 100 odej, 300 rjuh, 7 preprog, 90 m platna, 500 m drugega blaga, 300 ostankov blaga, 53 pasov za dečke, 42 čepic, 275 komadov perila za novorojenčke, 7 pajčolanov, 68 venčkov, svilene trakove, 11 zagrinjal, 6 parov čevljev. Skupna vsota: K 8000.—.

Godbeno orodje: 2 harmonija, 2 gramofona, 1 ura z godbo, 1 polyphon, 2 gosli, 2 citre, različna mala godala. Skupna vsota: K 650.—.

Šolske potrebščine in blago za ročna dela v vrednosti K 150.—.

Razno: 2 šivalna stroja, hišno in kuhinjsko orodje, rokodelsko orodje, orodje za šolski pouk, zdravila, potrebščine za strežbo bolnikov, 1 stereoskop-aparat, 2 žepni uri, 2 stenski uri, 2 budilki, naočniki, steklenice za otroke, zaponke, čaj, semena, kirč za božično drevesce, biserne veržice, nožiči, jedilno orodje in drugo. Skupna vsota: K 900.—.

Vsota skupne vrednosti: K 23.400.—.

Knjige in brošure v zamorskih jezikih iz misijonske tiskarne v „Marija Sorg“: 4981 katekizmov v Kiswaheli-jeziku; 6160 zgodb sv. pisma nove zaveze v Ki-nyanya-jeziku in 2538 Cantica Sacra, pesmarice v kafriškem, deloma tudi v latinskem in portugalskem jeziku; nadalje 700 besednjakov v treh jezikih: v angleškem, ibo in francoskem jeziku.

Poročila propagande.

Evropejski ribiči, ki se pogosto podajajo na mavritanska obrežja ob Atlantskem oceanu, so že večkrat izrazili željo, da bi se v onem kraju ustanovila cerkvena občina. Zato je sveta kongregacija propagande določila, da omenjeno primorje z notranjimi pokrajinami do misijonov Gardaje in Sahare pripade prefekturi Senegal.

Kronika Družbe sv. Petra Klaverja.

Rim, 7. maja. Cesar smo se vedno bali, se je danes zgodilo. Proti poldnevu smo prejeli od neke visoke duhovske osebe, kateri je poverila naša vrhovna voditeljica odločitev, pismo sledeče vsebine: „Vsi Avstrijci danes odpotujejo. Zdi se mi, da je najsvetejša volja božja, da pojedete tudi Vi.“ — Nekaj trenutkov smo onemeli vsled bolesti. Našo v Italiji se tako lepo razvijajočo napravo zapustiti, ni malenkost.

Zato smo še osebno vprašale, če se ne da v tem kaj izpremeniti. Toda odgovor je bil isti: „Boljše je, da odpotujete še danes.“ Torej smo se naglo pripravili za potovanje. Ob deseti uri zvečer smo hiteli, bilo nas je devet notranjih udov in naš zvesti sluga Pipan (Slovenec), z našo prtljago urnih korakov proti kolodvoru.

Na potu srečajoči fantalini so nam „preprijazno“ klicali: „Vi amazzeremo tutte!“ („Vse vas bodemo pobili!“) O polnoči smo odpotovali. Z istim vlakom so se peljali tudi mnogi semeniščani in mladi duhovniki. — Tako se je vršil naš vsled nesrečnih političnih položajev potrební „beg“ iz Večnega mesta. Črez Verono, Ala, Inomost smo hiteli proti Solnogradu, vozeč se dve noči in dva dni, preden smo dospeli v naše domovje „Marija Sorg“. — V Rimu smo izročili našo napravo varnim rokam, tako da bo v našo veliko tolažbo delovanje za afriške misijone šlo mirno svojo pot naprej. Dve Lahinji in tri Poljakinje (ruske podložnice) so ostale v družbini hiši in bodo oskrbovale uredništvo in upravništvo časopisov. Tudi promet z misijoni moremo na ta način vzdrževati. In to je, kar je naši vrhovni voditeljici najbolj pri srcu.

Misijonski zavod Marija Sorg. V soboto, 1. maja. Danes nas je obiskal prevzvišeni gospod škof Wolf, apostolski vikar v Togo, katerega nesrečna vojska zadržuje, vrniti se v svoj misijon. Spremljal ga je preč. P. Rohr, ravnatelj misijonske hiše sv. Ruperta pri Bischofshofenu. Oba visoka gosta sta si v spremstvu naše vrhovne voditeljice ogledala našo tiskarno in gospodarska poslopja.

V nedeljo, 9. maja. Danes zjutraj je prejela naša vrhovna voditeljica brzoglavno poročilo, do so udje avstrijskih in nemške narodnosti naše rimske družbine hiše zapustili Rim ter so na potu semkaj. Iznenađenje in obenem veliko veselje! Isti večer so došli naši potniki srečno v Marija Sorg. Tako je svetovna vojska enkrat nepričakovano vse združila v krogu naše vrhovne voditeljice, kar bo v mnogem oziru tudi koristno našemu zavodu.

St. Louis, Mo. Majhna setev, ki jo je Družba sv. Petra Klaverja leta 1914. v Ameriki vsejala, prinaša vedno bogatejše sadove in zlasti v St. Louisu Mo., vsled posebne naklonjenosti premilostljivega gosp. nadškofa John Glennona in neutrudljive požrtvovalnosti in vneme profesorja filozofije dr. Donovana. V aprilu tekočega leta se je z odobrenjem premil. nadškofa ustanovil odbor, katerega zastopajo visokostoječe osebe šestih narodnosti in ki nadzoruje v zvezi z Družbo sv. Petra Klaverja delovanje za afriške misijone v Združenih državah Amerike. Na čelu tega odbora stoji generalni vikar v St. Louisu R. Rev. I. A. Connolly. Izmed lajikov stojita predsedniku na strani dva urednika zaslužnih katoliških listov. Novoustanovljena centrala za združne države ima svoj sedež v Fullerton Building.

Potrnilo in odobravanje prevzv. nadškofa
v St. Louis.

Nadškofijska hiša, St. Louis, 27. februarja 1915.

Iz celega srca dovoljujem, da se vpelje tu v nadškofiji St. Louis v Rimu ustanovljena ter pod visoko zaščito stoječa Družba sv. Petra Klaverja, želeč ji živahnega delovanja. Imenovana Družba je bila od papeža Pija X., svetega spomina, prav posebno blagoslovljena in si je postavila kot posebno nalogo, podpirati misijone med ubogimi pogani Afrike.

Ti vzroki — da, vsak posamezen izmed njih — služijo naše potrdilo in priporočilo. Želimo novi in velezaslužni družbi največjega blagoslova in bogatih uspehov.

† John I. Glennon, nadškof v St. Louis.

Popolni odpustek, ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca julija.

Dne 4. julija, na praznik sv. Krvi Jezusove.

Dne 25. julija, na praznik sv. apostola Jakoba.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa' obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis mistijskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Tavčar 10 K, N. N. 60 K, N. N. 1 K, M. Luckmann 10 K namesto venca † C. Tenbaum, A. Kastelic 2 K namesto venca † C. Tenbaum, H. Dolinšek 8 K, Iv. Petje 50 K, N. N. 1 K, G. Menla 50 v, N. N. 2 K 10 v, T. Tancer 50 v, J. Esih 70 v, M. Tisler 4 K, N. N. 1 K.

Za sv. maše: N. N. 2 K, A. Kobola 4 K, J. J. 4 K, M. Guttermann nabrala 13 K, G. Miklačić 2 K, N. N. 6 K, A. Kosan 2 K, za † C. Tenbaum 16 K, T. Klinc 36 K, M. Poženel 10 K, K. Premri nabrala 10 K, N. N. 40 K, N. N. 50 K, N. N. 2 K, N. N. 4 K, Melicer 4 K, J. Friškovec 2 K, N. N. 2 K, † Melcer 2 K, A. Horvath nabrala 29 K.

Za stradajoče: N. N. 1 K, M. Baluh 1 K 40 v, M. Gradišnik 5 K, K. Mohar 1 K, M. Keržič 20 K.

Za gobovce: N. N. 1 K, F. Ločičnik 10 K, K. Mohar 6 K, A. Žagar 4 K.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: J. Žerjal prispevek k botrinskemu daru za dečka na ime **Janez** 20 K, Gregorec botrinski dar za dve deklici na ime **Neža in Franciška** 60 K, M. Vesel prispevek k botrinskemu daru za deklico na ime **Marjeta** 20 K, Koželj botrinski dar za dečka na ime **Jožef** 30 K, F. Grmovnik botrinski dar za tri dečke na ime **Peter, Pavel, Francišek Seraf.** 100 K, po uredniku „Bogoljuba“ preč. g. župniku J. Kalanu prispevki za odkup poganskih otrok z imeni **Pavel, Marija, Jožefa** 80 K in za odkup sužnjev 5 K, M. Keržič za svoje **krščence** 26 K, Fr. Rihar za svojega **krščenca** 10 K, M. Rozman za botrinske darove 2 K.

Za katehiste: M. Kostanjevec 5 K.

Za kruh sv. Antona: M. Gorenc 1 K, M. Rozman 1 K, I. Prijatelj 22 v, M. Orešič 10 v, M. Savšek 34 v, J. J. 14 K, F. Rant 8 K, F. Grm 1 K, T. Klinc nabrala 36 K, M. Devetak 1 K 10 v, I. Antolin 1 K, A. Salaman 1 K 30 v, J. Koren 60 v, A. Krek 74 v, A. in J. Razpor 20 v, F. Tomazič 10 v, M. Hrovatin 2 K, P. in K. Jerončič 1 K 30 v, A. Koren 2 K, M. Gasper 5 K, K. Varga 1 K, J. Hrast 10 K, M. Razbornik 1 K, A. in N. Gradišnik 2 K, M. Zarnik 9 K, N. N. 4 K, Z. Krajšič 1 K, H. Požun 1 K, R. Bukovec 2 K, F. Fakin 10 K, M. Bukovec 20 v, F. Smrtnik 2 K, Bredeško 1 K 20 v, A. Kot 4 K, M. Vogl 2 K, J. Muhnič 1 K, N. N. 5 K, M. Grebenc 1 K, A. Malnar 1 K, Modic 40 v, N. N. 10 K, N. N. 2 K, J. Friškovec 2 K, M. Šimenc 3 K, N. N. 2 K, M. Kraner 1 K, A. Najgerlič 1 K, R. Dokl 5 K, F. Kupčić nabral od celjskih dobrotnikov 6 K 20 v, F. Birtič 10 K, G. Gomilšak 2 K, N. N. 2 K, F. Ravnikar 6 K, po preč. župnem uradu sv. Anton v Slov. goricah od neimenovanega 5 K, M. Sotlar 2 K, J. Cizmazia 20 v, J. Pücko 20 v, K. Horvath 20 v, B. Gerič 1 K, I. Antolin 60 v.

Za Klaverjev vinar: Petriček 40 v, J. Račić nabrala 4 K.

Za Zvezo otrok za Afriko je bilo nabranih 11 K 58 v (natančneje glej v „Zamorskem otroku“).

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov 16 K 50 v, nabrano po: M. Rozman 5 K, S. Koren 2 K, A. Kobola 3 K 20 v, J. J. 10 K, M. Jordan 29 K, M. Vidmar 5 K, Čadež 7 K, J. Pohleven 7 K, A. Koren 16 K, I. Žerovec 3 K 20 v, M. Guttermann 5 K, preč. g. superior F. Javšovec 24 K, Smrtnik 2 K, N. Ažman 3 K, P. Vidler 12 K, M. Leitner 7 K, U. Plaš 10 K, preč. g. P. E. Volbert 17 K, Glavič 7 K, T. Mercina 8 K 80 v, K. Petrič 2 K, Wurzer 3 K, Mehle 3 K, Bredeško 2 K, M. Devetak 5 K, M. Grebenc 11 K, F. Ižanc 5 K, A. Kot 4 K, T. Klinc 7 K, M. Grebenc 6 K, Predalič 2 K, M. Gasper 2 K, K. Mohar 7 K, J. Petriček 10 K, M. Kurent 2 K, J. Raglič 1 K 50 v, J. Esih 1 K, Bizjak 2 K, V. Korinč 2 K.

Za misijonsko zvezo: F. Kurent nabrala 10 K 50 v, K. Petrič nabrala 1 K.

Za cerkev Žalostne Matere božje v Mbabane: N. N. nabrala 2 K 10 v.

Prispevki k zgradbi kat. cerkva in kapelic v Afriki (Duhovna udeležba evharističnega kongresa v Lurdu): J. Esih nabrala 6 K 80 v.

Za Družbo sv. Petra Klaverja: Po uredniku „Bogoljuba“ preč. g. župniku J. Kalanu 15 K, T. Lenard 5 K, N. N. 50 K.

Podporniški prispevki: A. Kobola 2 K 80 v, F. Predalič 2 K 50 v, neimenovan 6 K, J. Starec 2 K, J. Bajut 1 K, F. pl. Laschan 8 K, M. Leber 2 K, M. Štupar 2 K, M. Devetak 2 K, A. Stern 20 K, P. Tomažič 3 K 50 v.

Skupna vsota 1904 K 72 vinarjev.

Poslano v predmetih: M. Marincič: perilo. M. Benedičič: rožne vence, cipke, znamke. A. Aljančič nabral mnogo znamk, štanjola, tobaka. Od več oseb rabljene znamke. Preč. g. vikar K. Cigon: znamke.

Pomagajmo misijonom!

Duše po dragoceni krvi Odrešenikovi reševati je za katoličana najzaslužnejše delo. V Afriki čakajo rešitve tisoči in desetisoči duš. Deluje sicer na stotine misijonarjev in misijskih sester v misijskih pokrajinah, a manjka potrebnih sredstev, dočim so protestantski misijoni z vsem preskrbljeni. Trenutek je pogostokrat v misijskih pokrajinah Afrike odločen. Pomagajmo, o pomagajmo misijonom, da ne bo Afrika po naši brezbriznosti in malomarnosti izgubljena.

Denarne prispevke in druge predmete hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja.

1. Denar brez natančnejših podatkov se pošlje onim misijonom, ki so najbolj potrebni in uspehi najboljši. ☞ ☞

2. Darovi za določene misijone, za katere se kdo bolj zanima, naj se pošiljajo s pristavkom: „Za Bele očete“, „Za očete Sv. Duha“, „Za palotince“ itd.

3. Kdor pošlje **24 K**, je lahko boter ali botra enemu zamorčku, kateremu lahko določi ime.

4. S **60 K** se odkupi en otrok iz sužnosti.

5. Kdor hoče posinoviti enega zamorčka, naj pošilja skozi pet let po **120 K**. Družba sv. Petra Klaverja oskrbuje poročila za dobrotnike.

6. Za zamorca - katehista se pošlje letno **200 K**, ali za dečka v semenišču letno **120 K**, ali za vzgojo zamorca - duhovnika za časa njegovih bogoslovnih študij letno **200 K**.

Vse pošiljatve naj se naslovijo: Družba sv. Petra Klaverja: Ljubljana, Pred Skofijo št. 8, II. nadstropje; Salzburg, Dreifaltigkeitssgasse 12.

